

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2021. február 3.*

„Előzetes döntéshozatal – 97/7/EK irányelv – 9. cikk – 2011/83/EU irányelv – 27. cikk – 2005/29/EK irányelv – Az 5. cikk (5) bekezdése – Az I. melléklet 29. pontja – Tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok – A »nem kért értékesítés« fogalma – Ivóvíz-szolgáltatás”

A C-922/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia legfelsőbb bírósága) a Bírósághoz 2019. december 17-én érkezett, 2019. december 13-i határozatával terjesztett elő

a **Stichting Waternet**

és

MG

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök, C. Toader (előadó) és M. Safjan bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Stichting Waternet képviseletében F. E. Vermeulen és F. H. Oosterloo advocaten,
- MG képviseletében R. K. van der Brugge advocaat,
- a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és C. S. Schillemans, meghatalmazotti minőségben,
- a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Vlácil és S. Šindelková, meghatalmazotti minőségben,
- az osztrák kormány képviseletében A. Posch, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: holland.

– az Európai Bizottság képviseletében N. Ruiz García, M. van Beek és C. Valero, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a távollevők között kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1997. május 20-i 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1997. L 144., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 3. kötet, 319. o.) 9. cikkének, továbbá a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 304., 64. o.) 27. cikkének, valamint a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Irányelv a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról”) (HL 2005. L 149., 22. o.) 5. cikke (5) bekezdésének és I. melléklete 29. pontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Stichting Waternet, egy vízszolgáltató társaság és MG, egy fogyasztó között az e társaság által szolgáltatott ivóvíz fogyasztására vonatkozó számlák megfizetése iránti kereset tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 97/7 irányelv

- 3 A 97/7 irányelv (16) preambulumbekkezdése így rendelkezik:

„[...] mivel nem engedélyezett a fogyasztó részére termék szállítása vagy szolgáltatás nyújtása reklámcélokból fizetség ellenében a fogyasztó előzetes kifejezett kérése vagy beleegyezése nélkül, amennyiben nem helyettesítő termék szállításáról vagy szolgáltatás nyújtásáról van szó;”

- 4 Ezen irányelv „Nem kért értékesítés” című 9. cikke értelmében:

„A tagállamok meghozzák a szükséges rendelkezéseket azért, hogy

- megtiltsák olyan áru szállítását, illetve szolgáltatás nyújtását, amely a fogyasztó számára fizetési kötelezettséggel jár és ő előzetesen nem rendelte meg,
- mentesítsék a fogyasztót minden ellenszolgáltatás alól, amennyiben kérése nélkül szállítanak számára árut, illetve nyújtanak szolgáltatást, a válasz hiánya nem jelent beleegyezést.”

A 2011/83 irányelv

- 5 A 2011/83 irányelv (14) és (60) preambulumbekzdése a következket tartalmazza:

„(14) Ezen irányelv nem érinti a szerződési jog azon területére vonatkozó nemzeti jogot, amelyet ezen irányelv nem szabályoz. Ennélfogva ezen irányelv nem sértheti például a szerződések megkötését vagy érvényességét (például az egyetértés hiányának esetét) szabályozó nemzeti jogot. [...]

[...]

(60) Mivel a nem kért értékesítést – amely a fogyasztó számára, a fogyasztó kérése nélküli áruszállításból vagy szolgáltatásnyújtásból áll – a [2005/29] irányelv tiltja, nem rendelkezik azonban szerződéses jogorvoslatról, ezért bele kell foglalni ezen irányelvbe azt a szerződéses jogorvoslatot, amely az ilyen kéretlen szállítás vagy szolgáltatás esetében mentesíti a fogyasztót bármely ellenszolgáltatás nyújtása alól.”

- 6 Ezen irányelv „Hatály” című 3. cikke az (5) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelv nem érinti az általános nemzeti szerződési jogot, így a szerződések érvényességére, létrejöttére vagy joghatására vonatkozó szabályokat, amennyiben általános szerződési jogi kérdéseket ezen irányelv nem szabályoz.”

- 7 Az említett irányelv „Nem kért értékesítés” című 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az áruk, víz, gáz, villamos energia, távfűtés vagy digitális tartalom nem kért szállítása, illetve szolgáltatások nem kért nyújtása esetében a fogyasztó mentesül bármely ellenszolgáltatás nyújtása alól a [2005/29] irányelv 5. cikkének (5) bekezdésében és I. mellékletének 29. pontjában szereplő tilalom értelmében. Ilyen esetekben a fogyasztói válasz hiánya az ilyen kéretlen szállítást vagy szolgáltatásnyújtást követően nem jelent beleegyezést.”

- 8 Ugyanezen irányelv „Hatályon kívül helyezés” című 31. cikke az első bekezdésében így rendelkezik:

„[...] [a] [97/7] irányelv 2014. június 13-val hatályát veszti.”

A 2005/29 irányelv

- 9 A 2005/29 irányelv (6), (6)–(18) és (23) preambulumbekzdése értelmében:

„(6) Ez az irányelv ezért közelíti a tagállamoknak a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokra vonatkozó jogszabályait, ideértve a fogyasztók gazdasági érdekeit közvetlenül sértő tisztességtelen reklámokat, amelyek ezáltal közvetett módon sértik a jogszerűen eljáró versenytársak gazdasági érdekeit is. [...]

[...]

(16) Az agresszív kereskedelmi gyakorlatokra vonatkozó rendelkezések kiterjednek a fogyasztók választási szabadságát jelentősen korlátozó gyakorlatokra. Ilyenek a zaklatást, kényszerítést – ideértve a fizikai erőszakot – alkalmazó gyakorlatok, és a nem megengedett befolyásolás is.

- (17) A fokozottabb jogbiztonság érdekében kívánatos meghatározni azokat a kereskedelmi gyakorlatokat, amelyek minden körülmény között tisztességtelenek. Ezért az I. melléklet minden ilyen gyakorlatot tartalmaz. Kizárólag ezek azok a kereskedelmi gyakorlatok, amelyeket az 5–9. cikk rendelkezései szerint történő eseti vizsgálat nélkül is tisztességtelennek kell tekinteni. A felsorolás csak ezen irányelv felülvizsgálata révén módosítható.
- (18) [...] Az arányosság elvével összhangban és az abban foglalt védelem hatékony alkalmazása érdekében ez az irányelv azt az átlagfogyasztót veszi viszonyítási alapul, aki a Bíróság értelmezése szerint megfelelően tájékozott, figyelmes és körültekintő [helyesen: észszerűen figyelmes és körültekintő], figyelembe véve a társadalmi, kulturális és nyelvi tényezőket is, ugyanakkor ez az irányelv rendelkezik azon fogyasztók kizárásáról is, akik tulajdonságaik alapján különösen kiszolgáltatottak a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatoknak. [...]

[...]

- (23) Mivel ezen irányelv céljait – nevezetesen a belső piac működésének a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokra vonatkozó nemzeti jogszabályok jelentette akadályainak felszámolását és a fogyasztóvédelem magas közösségi szintjének biztosítását a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatra vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítése által – a tagállamok nem tudják kielégítő mértékben megvalósítani, hanem azok [uniós] szinten jobban megvalósíthatók, [az Unió] intézkedéseket fogadhat el a Szerződés 5. cikkében meghatározott szubszidiaritás elvével összhangban. Az arányosság – ugyanezen cikkben megfogalmazott – elvével összhangban ez az irányelv nem haladja meg a belső piaci korlátok felszámolásához és a fogyasztóvédelem magas közösségi szintjének eléréséhez szükséges mértéket.”

10 Ezen irányelv „Hatály” című 3. cikke így rendelkezik:

„(1) Ezt az irányelvet az üzleti vállalkozásoknak a termékhez kapcsolódó kereskedelmi ügylet lebonyolítását megelőzően és azt követően, valamint a lebonyolítás során, a fogyasztókkal szemben folytatott, az 5. cikkben meghatározott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatára kell alkalmazni.

(2) Ez az irányelv nem érinti a szerződések jogát és különösen a szerződések érvényességére, létrejöttére és joghatásaira vonatkozó szabályokat.

[...]”

11 Az említett irányelv 5. cikkének (1) és (5) bekezdése így rendelkezik:

„(1) Tilos tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokat alkalmazni.

[...]

(5) Az I. melléklet tartalmazza azoknak a kereskedelmi gyakorlatoknak a felsorolását, amelyek minden körülmény között tisztességtelennek minősülnek. Ugyanezt a felsorolást kell alkalmazni minden tagállamban, és a felsorolás csak ezen irányelv felülvizsgálata révén módosítható.”

12 A 2005/29 irányelv „Agresszív kereskedelmi gyakorlatok” című 8. cikke értelmében:

„Agresszívnek minősül az a kereskedelmi gyakorlat, amely ténybeli összefüggésében –figyelembe véve valamennyi jellemzőjét és körülményét – zaklatás, kényszerítés – ideértve a fizikai erőszak alkalmazását is –, illetve nem megengedett befolyásolás útján ténylegesen vagy valószínűsíthetően jelentősen

korlátozza az átlagfogyasztónak a termékkel kapcsolatos választási szabadságát vagy magatartását, s ezáltal ténylegesen vagy valószínűsíthetően az átlagfogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna.”

13 Ugyanezen irányelv 9. cikke így rendelkezik:

„Annak meghatározásakor, hogy egy kereskedelmi gyakorlat alkalmaz-e zaklatást, kényszerítést – beleértve a fizikai erőszakot is –, illetve nem megengedett befolyásolást, a következőket kell figyelembe venni:

- a) időzítése, helye, jellege és alkalmazásának időtartama;
- b) fenyegető vagy gyalázkodó szóhasználat vagy magatartás;
- c) bármely, a kereskedő által ismert konkrét szerencsétlenség vagy a fogyasztó ítélőképességét súlyosan korlátozó körülmény kihasználása, amelyet a kereskedő a fogyasztó termékkel kapcsolatos döntésének befolyásolása céljából tesz;
- d) bármely súlyos vagy aránytalan, nem szerződéses akadály, amelyet a kereskedő támaszt, amikor a fogyasztó a szerződéses jogaival kíván élni, beleértve a szerződés megszüntetésének, illetve egy másik termékhez vagy másik kereskedőhöz való áttérésnek a jogát;
- e) bármely jogellenes cselekmény megtételével való fenyegetés.”

14 Az említett irányelv „Minden körülmény között tisztességtelennek minősülő kereskedelmi gyakorlatok” című I. mellékletén belül az „Agresszív kereskedelmi gyakorlatok” cím alatti részben elhelyezkedő 29. pont szövege a következő:

„Azonnali, vagy halasztott fizetés követelése a kereskedő által szállított termékekért, illetve azok visszaszállításának, vagy megőrzésének követelése, ha azokat a fogyasztó nem kérte; kivéve, ha a [97/7] irányelv 7. cikke (3) bekezdésének megfelelően szolgáltatott helyettesítő termékről van szó (nem kért értékesítés).”

A holland jog

A BW

- 15 A Burgerlijk Wetboek (polgári törvénykönyv, a továbbiakban: BW) 2014. június 12-ig hatályban lévő változata 7:7. cikkének (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy tilos az üzleti vagy szakmai tevékenysége körén kívül eljáró természetes személy részére olyan árut küldeni, amelyet nem kért, ezzel együtt pedig vételár megfizetését, ezen áru visszaküldését vagy annak megtartását követelni. Amennyiben mégis ilyen árut küldenek, analógia útján alkalmazni kell a BW 2014. június 12-ig hatályban lévő változata 7:7. cikkének (1) bekezdését, amely az áru térítésmentes megtartásához való jogra vonatkozik.
- 16 A BW 2014. június 13-tól alkalmazandó változata 7:7. cikkének (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy az üzleti vagy szakmai tevékenysége körén kívül eljáró természetes személlyel szemben nem keletkezik semmilyen fizetési kötelezettség abban az esetben, ha anélkül szállítanak részére árut, pénzügyi terméket, vizet, földgázt, villamos energiát, távhőt vagy nem tárgyi adathordozón rögzített digitális tartalmat, hogy ezt kérte volna, függetlenül attól, hogy a digitális tartalom egyedileg meghatározható, e tartalom felett pedig tényleges ellenőrzés gyakorolható, illetve abban az esetben, ha a BW 2014. június 13-tól alkalmazandó változatán belül a 6. könyv 193i. cikkének f) pontja értelmében vett nem kért

szolgáltatást nyújtanak részére. Az ilyen nem kért áruszállítás vagy szolgáltatásnyújtás esetén az üzleti vagy szakmai tevékenysége körén kívül eljáró természetes személy részéről a válasz hiánya nem jelent belegegyezést. Amennyiben mégis ilyen árut küldenek, analógia útján alkalmazni kell a BW 2014. június 13-tól alkalmazandó változata 7:7. cikkének (1) bekezdését, amely az áru térítésmentes megtartásához való jogra vonatkozik. Ez utóbbi rendelkezést attól függetlenül alkalmazni kell, hogy a feladó képviselteti magát.

Az ivóvízről szóló törvény

- 17 A 2009. július 18-i Wet houdende nieuwe bepalingen met betrekking tot de productie en distributie van drinkwater en de organisatie van de openbare drinkwatervoorziening (Drinkwaterwet) (az ivóvíz előállítására és értékesítésére, valamint a közüzemi ivóvízellátás szervezésére vonatkozó új rendelkezések megállapításáról szóló törvény [az ivóvízről szóló törvény]) (Stb. 2009., 370. o., a továbbiakban: az ivóvízről szóló törvény) 3. cikke akként rendelkezik, hogy valamely vízellátási körzetben a közüzemi vízellátás megfelelő és tartós biztosításáért annak a vízszolgáltatónak a tulajdonosa felel, amely hatáskörrel rendelkezik, e törvény 8. cikke értelmében pedig köteles arra, hogy az említett vízellátási körzetben gondoskodjon a vízszolgáltatásról.
- 18 Az említett törvény 5. cikke értelmében a hatáskörrel rendelkező miniszter minden egyes vízszolgáltató tekintetében meghatározza azt a vízellátási körzetet, amelyben a vízszolgáltató tulajdonosa hatáskörrel rendelkezik, e törvény 8. cikke értelmében pedig köteles arra, hogy az említett vízellátási körzetben gondoskodjon a vízszolgáltatásról.
- 19 Az ivóvízről szóló törvény 8. cikkének szövege a következő:
- „(1) A vízszolgáltató tulajdonosa a számára kijelölt vízellátási körzeten belül köteles az általa üzemeltetett vízszolgáltatási hálózathoz való csatlakozást bárkinek felajánlani, aki ezt kéri.
- (2) A vízszolgáltató tulajdonosa a számára kijelölt vízellátási körzeten belül arra is köteles, hogy az általa üzemeltetett hálózaton keresztül vízszolgáltatást kínáljon bárkinek, aki ezt kéri.
- (3) A vízszolgáltató tulajdonosa észszerű, átlátható és hátrányos megkülönböztetéstől mentes feltételeket alkalmaz.
- [...]”
- 20 E törvény 9. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a vízszolgáltató tulajdonosa olyan üzletpolitikát alakít ki, amely arra irányul, hogy elkerülhető legyen a kisfogyasztók ivóvízzel történő ellátásának megszüntetése. Az említett törvény 9. cikkének (2) bekezdése szerint a hatáskörrel rendelkező miniszter meghatározza a kisfogyasztók ivóvízzel történő ellátásának megszüntetésére, valamint azokra a megelőző intézkedésekre vonatkozó részletes szabályokat, amelyek arra irányulnak, hogy amennyire lehetséges, elkerülhető legyen a kisfogyasztók ivóvízzel történő ellátásának megszüntetése.
- 21 Az ivóvízről szóló törvény 11. cikke értelmében a vízszolgáltató tulajdonosa költségfedezeti alapú, átlátható és hátrányos megkülönböztetéstől mentes díjszabásokat alkalmaz.
- 22 E törvény 12. cikke értelmében:
- „(1) A vízszolgáltató költségvetése meghatározza, hogy a különböző költségek – így különösen a kiszámlázható legmagasabb tőkekölségek – milyen módon kerüljenek áthárításra a díjszabásban.

(2) Minden év október 1-je előtt a vízszolgáltató tulajdonosa jelentést terjeszt a [hatáskörrel rendelkező] miniszter elé az előző naptári év folyamán a vízellátás díjszabásaiban áthárított költségekről – így különösen a tőkeköltségekről –, valamint az érintett év működési eredményeiről. A jelentéshez hitelesítő záradékkal ellátott könyvvizsgálói véleményt kell mellékelni. A miniszter az említett jelentést a naptári év vége előtt továbbítja a (Staten-Generaal [parlament]) két kamarájának.

(3) Amennyiben a (2) bekezdés szerinti jelentésből kitűnik, hogy a működési eredmények meghaladják a 11. cikk (2) bekezdése alapján a szóban forgó évre meghatározott tőkeköltségeket, a vízszolgáltató tulajdonosa gondoskodik arról, hogy a túllépést a következő naptári évre vonatkozó díjszabásban ellentételezzék.”

23 Az említett törvény 13. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A közüzemi vízellátás érdekében általános közigazgatási határozattal vagy ilyen határozat alapján egyéb részletes szabályok kerülnek megállapításra a következők vonatkozásában:

a. a 11. cikk szerinti díjszabás alapjául szolgáló költségek;

b. a 12. cikk szerinti díjszabások elemei és számítási módszere.

(2) Ha a 11. cikkben vagy a 12. cikkben foglalt rendelkezéseknek vagy az (1) bekezdés szerinti részletes szabályoknak nem tesznek eleget, a [hatáskörrel rendelkező] miniszter ajánlást fogalmazhat meg a vízszolgáltató tulajdonosa számára. Az ajánlás megjelöli, hogy mely szempontok tekintetében nem tettek eleget a 11. cikkben vagy a 12. cikkben foglalt rendelkezéseknek vagy az említett szabályoknak, valamint megjelöli azokat a díjszabási módosításokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy e rendelkezéseknek vagy szabályoknak eleget tegyenek. Az ajánlás megjelöli azt a határidőt, amelyen belül eleget kell tenni az ajánlásban foglaltaknak.”

A kislevegyszók ivóvízzel történő ellátásának megszüntetésével kapcsolatos üzletpolitikáról szóló rendelet

24 A 2012. április 17-i Regeling van de Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu, nr. IENM/BSK-2012/14677, houdende regels met betrekking tot het afsluiten van kleinverbruikers van drinkwater (Regeling afsluitbeleid voor kleinverbruikers van drinkwater) (a kislevegyszók ivóvízzel történő ellátásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló IENM/BSK-2012/14677. sz. infrastrukturális és környezetvédelmi államtitkári rendelet [a kislevegyszók ivóvízzel történő ellátásának megszüntetésével kapcsolatos üzletpolitikáról szóló rendelet]) (Stcrt. 2012., 7964. sz.) 2. cikke értelmében:

„A vízszolgáltató tulajdonosa a fizetés elmulasztása folytán nem szüntetheti meg valamely kislevegyszók ivóvízzel történő ellátását azt megelőzően, hogy lefolytatta volna a 3. cikkben és a 4. cikkben szabályozott eljárást.”

25 E rendelet „Írásbeli emlékeztető” című 3. cikke így rendelkezik:

„(1) Ha valamely kislevegyszók a megállapított határidőn belül nem válaszol a vízszolgáltató tulajdonosának első fizetési felszólítására, az említett tulajdonos köteles e tárgyban legalább egyszer írásbeli emlékeztetőt intézni az érintett kislevegyszókhoz.

(2) A fent hivatkozott írásbeli emlékeztetőben a vízszolgáltató tulajdonosa:

a. emlékezteti a kislevegyszókat az adósságrendezési tanácsadás lehetőségeire,

- b. javasolja, hogy a kisfogyasztó elérhetőségeit, ügyfélszámát, valamint a tartozásának összegével kapcsolatos információkat a kisfogyasztó írásbeli hozzájárulásával megadja egy adósságrendezési tanácsadás tárgyában eljárni jogosult szervnek, kivéve ha a kisfogyasztó nem természetes személy; valamint
- c. kiemeli, hogy a kisfogyasztó nem fosztható meg a víztől, amennyiben a 6. cikk d) pontjában említett orvosi igazolást nyújt be, az említett cikk a)–c) pontjában meghatározott körülmények sérelme nélkül.”

26 E rendelet 4. cikke így rendelkezik:

„A vízszolgáltató tulajdonosa törekszik arra, hogy kapcsolatba lépjen a kisfogyasztóval annak érdekében, hogy felhívja a figyelmét a fizetési késedelmek elkerülésével kapcsolatos lehetőségekre, továbbá hogy megszüntesse a fizetési késedelmeket, valamint hogy megerősítést szerezzen be arra vonatkozóan, hogy a kisfogyasztó megadja-e, vagy sem, a 3. cikk második bekezdésének b) pontja szerinti engedélyt.”

Az ivóvízről szóló határozat és az ivóvízről szóló rendelet

27 Az ivóvízről szóló törvény alapján 2011. május 23-án elfogadott besluit houdende bepalingen inzake de productie en distributie van drinkwater en de organisatie van de openbare drinkwatervoorziening (Drinkwaterbesluit) (az ivóvíz előállítására és értékesítésére, valamint a közüzemi ivóvízellátás szervezésére vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló határozat [az ivóvízről szóló határozat]) (Stb. 2011., 293. o.), továbbá a 2011. június 14-i Regeling van de Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu, nr. BJZ2011046947, houdende nadere regels met betrekking tot enige onderwerpen inzake de voorziening van drinkwater, warm tapwater en huishoudwater (Drinkwaterregeling) (az ivóvíz-, a melegvíz- és a háztartásivíz-ellátás egyes kérdéseivel kapcsolatos végrehajtási rendelkezések megállapításáról szóló BJZ2011046947. sz. infrastrukturális és környezetvédelmi államtitkári rendelet [az ivóvízről szóló rendelet]) (Stcrt. 2011., 10842. o.) részletes szabályokat tartalmaznak a költségek számításának módszereiről, és megjelölik, hogy mely költségeket és milyen módon lehet a díjszabásban áthárítani. A hatáskörrel rendelkező miniszter gondoskodik e szabályok tiszteletben tartásáról. A vízszolgáltató minden évben közzéteszi az elkövetkező naptári év során a vízszolgáltatásra alkalmazandó díjak jegyzékét, ezzel együtt pedig megjelöli, hogy e díjakat milyen módon kell a költségek alapján kiszámítani.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 28 A Stichting Waternet vízszolgáltató társaság, amely kizárólagos jelleggel gondoskodik az ivóvíz-szolgáltatásról Amszterdam (Hollandia) településen, ahol az MG által 2012 szeptembere óta lakott lakás található.
- 29 MG nem jelentette be a Stichting Waternetnek, amikor új lakóként beköltözött e lakásba. Az előző lakó szintén nem jelezte a kiköltözését, 2014. január 1-jéig pedig továbbra is fizette az említett lakásra vonatkozó vízszolgáltatási számlákat. 2014. november 12-én a Stichting Waternet üdvözlőlevelet intézett MG-hez, 2014. november 18-tól pedig a 2014. január 1-jével kezdődő időszakra kiállított vízszolgáltatási számlákat küldött neki. MG a 2014. január 1-je és 2016. november 18. közötti időszak vonatkozásában e számlák közül egyet sem fizetett ki.
- 30 A Stichting Waternet ezért keresetet indított a kantonrechter (körzeti bíróság, Hollandia) előtt az iránt, hogy MG-t kötelezzék 283,79 euró, valamint az ezen összeg vonatkozásában járó törvényes kamatok és költségek megfizetésére, másodlagosan pedig az iránt, hogy engedélyezzék az említett lakás vízellátásának megszüntetését. E bíróság a Stichting Waternet fizetés iránti kérelmét azzal az indokkal utasította el, hogy az ivóvíz-szolgáltatás a BW 2014. június 13-tól alkalmazandó változata 7:7. cikkének

(2) bekezdése értelmében vett „nem kért értékesítésnek” minősül. Ezzel szemben helyt adott a Stichting Waternet másodlagos kereseti kérelemnek, feltéve hogy MG az ítélet kézbesítésétől számított tizennégy napon belül nem jelzi kifejezetten azt a szándékát, hogy lássák el őt vízzel. MG 2016. november 18-án vízszolgáltatási szerződést kötött a Stichting Waternettel.

- 31 A Stichting Waternet a kantonrechter (körzeti bíróság) ítéletével szemben fellebbezést nyújtott be a Gerechtshof Amsterdamhoz (amszterdami fellebbviteli bíróság, Hollandia), amely azt elutasította azzal az indokkal, hogy nem létezett semmilyen vízszolgáltatási szerződés, amely az alapeljárás felei között a 2014. január 1-je és 2016. november 18. közötti időszakra vonatkozóan jött volna létre, továbbá hogy ezen időszak folyamán a vízszolgáltatás a BW 2014. június 13-tól alkalmazandó változata 7:7. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „nem kért értékesítésnek” minősül, az a körülmény pedig, hogy MG vizet fogyasztott, nem vezethet eltérő értékeléshez.
- 32 A Stichting Waternet ezért felülvizsgálati kérelmet terjesztett a kérdést előterjesztő bíróság, a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia legfelsőbb bírósága) elé. E bíróság felveti azt a kérdést, hogy a Hollandiában bevett gyakorlatot és a közüzemi vízellátásra vonatkozó holland jogszabályokat figyelembe véve meg lehet-e állapítani, hogy a Stichting Waternet kereskedelmi gyakorlata nem minősül az ivóvíz olyan „nem kért értékesítésnek”, amelyet a 2005/29 irányelv 5. cikkének (5) bekezdése és I. mellékletének 29. pontja, valamint a 97/7 irányelv 9. cikke és a 2011/83 irányelv 29. cikke tilt.
- 33 A kérdést előterjesztő bíróság mindenekelőtt kiemeli, hogy mivel Hollandiában a közüzemi vízellátást a közhatalmi szervek alapvető feladatának tekintik, ebben az ágazatban nem létezik versengő piac, ami azt jelenti, hogy minden vízszolgáltató társaság egyrészt kizárólagos jelleggel jogosult vizet szolgáltatni a részére kijelölt vízellátási körzetben, másrészt pedig köteles arra, hogy felajánlja a hálózathoz való csatlakozást mindazoknak, akik ezt kérik, valamint arra, hogy valamely fogyasztó lakásának vízellátását ne szüntesse meg amiatt, hogy a fogyasztó elmulasztja a fizetést. Ezenkívül az említett bíróság pontosítja, hogy az ilyen társaságok a közhatalmi szervek felügyelete mellett kötelesek költségfedezeti alapú, átlátható és hátrányos megkülönböztetéstől mentes díjszabásokat alkalmazni.
- 34 Ezt követően a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy Hollandiában az átlagos fogyasztótól elvárható, hogy tudomása legyen arról, hogy az a lakás, amelyben lakik, csatlakoztatva van az ivóvíz-szolgáltatási közhálózathoz, és hogy az ivóvíz-szolgáltatás nem térítésmentes.
- 35 Végül e bíróság azt az álláspontot képviseli, hogy az alapügy különbözik a 2018. szeptember 13-i Wind Tre és Vodafone Italia ítélet (C-54/17 és C-55/17, EU:C:2018:710) alapjául szolgáló ügyektől, mivel az alapügyben a fogyasztó nem választhatja meg azt a vízszolgáltató társaságot, amely majd ellátja őt vízzel; a díjakat nyomban kiszámlázzák, amint a fogyasztó ténylegesen vizet fogyasztott; e díjak, amelyek megállapítása a közhatalmi szervek felügyelete mellett történik, költségfedezeti alapúak, átláthatók és hátrányos megkülönböztetéstől mentesek.
- 36 E körülmények között a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia legfelsőbb bírósága) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [97/7] irányelv 5. cikkének (5) bekezdésével és I. mellékletének 29. pontjával összefüggésben a [2011/83] irányelv 9. cikkét és a [2005/29] irányelv 27. cikkét, hogy ivóvíz e rendelkezések értelmében vett kéretlen szolgáltatásának minősül, ha az ivóvíz-szolgáltató kereskedelmi gyakorlatát a következők jellemzik:

- i. az ivóvíz-szolgáltató jogszabály alapján a) kizárólagos jogosultsággal rendelkezik a számára kijelölt vízellátási körzetben a vezetékes ivóvízellátás biztosítására, és köteles is erre, valamint b) köteles az ezt kérő személyek számára a közüzemi ivóvízellátásra való csatlakozásra és az ivóvíz-szolgáltatásra vonatkozó ajánlatot tenni;

- ii. az ivóvíz-szolgáltató fenntartja a fogyasztó lakásának közüzemi ivóvízellátásra való csatlakozását abban a formában, ahogyan az a fogyasztó lakásba történő beköltözése előtt volt, amelynek folytán a fogyasztó lakásában nyomás alatt vannak a vízvezetékek, és a fogyasztó egy – a vízcsap megnyitásában vagy valamely ehhez hasonló cselekményben megnyilvánuló – tevőleges és tudatos cselekmény elvégzését követően adott esetben ivóvizet vételezhet akár azt követően is, hogy közölte, nem kíván ivóvíz-szolgáltatási szerződést kötni; és
 - iii. az ivóvíz-szolgáltató kiszámlázza a költségeket, amennyiben a fogyasztó egy tevőleges és tudatos cselekmény elvégzése révén ténylegesen ivóvizet vételezett, az alkalmazott díjak pedig fedezik a költségeket, átláthatóak és hátrányos megkülönböztetéstől mentesek, amit az állam felügyel?
- 2) Ellentétes-e a [97/7] irányelv 9. cikkének és a [2011/83] irányelv 27. cikkének a [2005/29] irányelv 5. cikkének (5) bekezdésével és I. mellékletének 29. pontjával összefüggésben történő értelmezésével az az álláspont, hogy az ivóvíz-szolgáltató és a fogyasztó között ivóvíz-szolgáltatási szerződés jön létre, ha i. a fogyasztó – ahogyan a holland átlagfogyasztó is – tudja, hogy az ivóvíz-szolgáltatás költségekkel jár, ii. a fogyasztó ennek ellenére hosszú időn át rendszeresen ivóvizet fogyaszt, iii. a fogyasztó azt követően is folytatja a vízfogyasztást, hogy az ivóvíz-szolgáltatótól üdvözlőlevelet, számlákat és fizetési felszólításokat kapott, és iv. a fogyasztó, miután a bíróság engedélyezte a lakás ivóvízhálózatról történő lekapcsolását, közli, hogy mégis szerződést kíván kötni az ivóvíz-szolgáltatóval?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A második kérdésről

- 37 Második kérdésével, amelyet elsőként kell megvizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a 97/7 irányelv 9. cikke és a 2011/83 irányelv 27. cikke – együttesen értelmezve a 2005/29 irányelv 5. cikkének (5) bekezdésével és I. mellékletének 29. pontjával – szabályozza-e a szerződések létrejöttét, különösen pedig akként kell-e azokat értelmezni, hogy valamely szerződés egy vízszolgáltató társaság és egy fogyasztó között az utóbbi kifejezett beleegyezésének hiányában is létrejötnék tekinthető.
- 38 Előljáróban emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a 97/7 irányelv 2014. június 13-án kétségkívül hatályát veszítette, összhangban a 2011/83 irányelv 31. cikkével. Ugyanakkor, figyelembe véve azt az időszakot, amelynek során a jelen ítélet 28. és 29. pontjában ismertetett tényállási elemek megvalósultak, a második kérdésre adandó válasz szempontjából figyelembe kell venni mind a 97/7 irányelv, mind pedig a 2011/83 irányelv rendelkezéseit.
- 39 Másrészt e kérdés csak akkor releváns, ha a Stichting Waternet és MG közötti jogviszonyt nem rendezik teljes egészében a nemzeti jogszabályok, mind a kereskedő általi vízszolgáltatást, mind pedig az e szolgáltatással összefüggésben a fogyasztóra háruló díjakat illetően. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy e feltétel az alapügyben teljesül-e.
- 40 Először is ki kell emelni, hogy a 97/7 irányelv célja a távollevők között kötött szerződések esetén a fogyasztók védelme, különösen pedig azon kötelezettségek terjedelmének meghatározása, amelyeknek a kereskedők kötelesek eleget tenni a fogyasztókkal közlendő tájékoztatás és a fogyasztók elállási joga tekintetében. Ezzel szemben ez az irányelv nem terjed ki a távollevők között kötött szerződések létrejöttével kapcsolatos szabályokra.
- 41 Másodsor, meg kell jegyezni, hogy a 2011/83 irányelv 3. cikke (5) bekezdésének egyértelmű szövegéből kitűnik, hogy ez utóbbi irányelv nem érinti az általános nemzeti szerződési jogot, így a szerződések érvényességére, létrejöttére vagy joghatására vonatkozó szabályokat, amennyiben általános szerződési

jogi kérdéseket ezen irányelv nem szabályoz. A 2011/83 irányelv (14) preambulumbekzdéséből az is kitűnik, hogy ez az irányelv nem sértheti a szerződések megkötését vagy érvényességét, így például az egyetértés hiányának esetét szabályozó nemzeti jogot.

- 42 Harmadszor, ami a 2005/29 irányelvet illeti, ezen irányelv 3. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ez az irányelv nem érinti a szerződések jogát és különösen a szerződések érvényességére, létrejöttére és joghatásaira vonatkozó szabályokat.
- 43 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a 97/7 irányelv 9. cikke és a 2011/83 irányelv 27. cikke – együttesen értelmezve a 2005/29 irányelv 5. cikkének (5) bekezdésével és I. mellékletének 29. pontjával – szabályozza-e a szerződések megkötését.
- 44 E tekintetben pontosítani kell, hogy e rendelkezések arra vonatkoznak, hogy milyen joghatásokkal jár az, ha adott esetben megállapításra kerül a „nem kért értékesítés” fennállása, mivel e rendelkezések arra irányulnak, hogy egyrészt a 2005/29 irányelv 5. cikkének (5) bekezdése és I. mellékletének 29. pontja alapján megtiltsák az ilyen értékesítésben megnyilvánuló kereskedelmi gyakorlatot, másrészt pedig mentesítsék a fogyasztót azon kötelezettsége alól, hogy „nem kért értékesítés” esetén bármilyen ellenszolgáltatást kelljen nyújtania.
- 45 Így a jelen ítélet 40–42. és 44. pontjában kifejtett megfontolásokból az következik, hogy a szerződések jogának általános vetületeire vonatkozó uniós szintű harmonizáció hiányában a szerződések létrejöttét, megkötését és érvényességét a nemzeti jogszabályok rendezik. Ezért a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy a holland jogszabályok alapján meghatározza, hogy valamely szerződés egy vízszolgáltató társaság és egy fogyasztó között az utóbbi kifejezett beleegyezésének hiányában is létrejöttek tekinthető-e.
- 46 Az eddigiekre tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 97/7 irányelv 9. cikke és a 2011/83 irányelv 27. cikke – együttesen értelmezve a 2005/29 irányelv 5. cikkének (5) bekezdésével és I. mellékletének 29. pontjával – nem szabályozza a szerződések létrejöttét, vagyis a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy a nemzeti szabályozás alapján értékelje, hogy valamely szerződés egy vízszolgáltató társaság és egy fogyasztó között az utóbbi kifejezett beleegyezésének hiányában is létrejöttek tekinthető-e.

Az első kérdésről

- 47 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a „nem kért értékesítésnek” a 2005/29 irányelv I. mellékletének 29. pontja értelmében vett fogalmát akként kell-e értelmezni, hogy az magában foglalja azt a kereskedelmi gyakorlatot, amely abban nyilvánul meg, hogy valamely fogyasztónak egy korábban is lakott lakásba történő beköltözése során e fogyasztó erre irányuló kérelme hiányában is fenntartják az ivóvíz-szolgáltatási közhálózathoz való csatlakozást.
- 48 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy – mint az a jelen ítéletnek már a 39. pontjában is megállapításra került – az első kérdésre adandó válasz csak akkor releváns, ha a Stichting Waternet és MG közötti jogviszonyt nem rendezik teljes egészében a nemzeti jogszabályok, mind a kereskedő általi vízszolgáltatást, mind pedig az e szolgáltatással összefüggésben a fogyasztóra háruló díjakat illetően, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.
- 49 Adott esetben meg kell vizsgálni, hogy az alapeljárás tárgyát képező, ivóvízellátásra vonatkozó gyakorlathoz hasonló kereskedelmi gyakorlat a 2005/29 irányelv hatálya alá tartozik-e.

- 50 Ezen irányelvnek a (23) preambulumbekzdésével együtt értelmezett 1. cikke többek között akként rendelkezik, hogy az említett irányelvnek az a célja, hogy hozzájáruljon a belső piac megfelelő működéséhez, valamint hogy a fogyasztók gazdasági érdekeit sértő tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási tagállami rendelkezések közelítése révén magas szintű fogyasztóvédelmet valósítson meg.
- 51 Következésképpen valamely nemzeti szabályozás csak akkor tartozik az említett irányelv hatálya alá, ha a fogyasztók védelmére irányuló célokat követ (lásd ebben az értelemben: 2012. október 4-i Pelckmans Turnhout ítélet, C-559/11, nem tették közzé, EU:C:2012:615, 20. pont).
- 52 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az alapügyben vizsgált nemzeti szabályozás célkitűzései nem derülnek ki egyértelműen az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, sem pedig a Bíróság rendelkezésére álló iratanyagból. E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság feladata megvizsgálni, hogy a Stichting Waternet gyakorlata olyan nemzeti rendelkezések alkalmazásából ered-e, amelyek a fogyasztók gazdasági érdekeinek védelmére irányuló célokat követnek, ennél fogva pedig e gyakorlat a 2005/29 irányelv hatálya alá tartozik, vagy ellenkezőleg, e gyakorlat kizárólag más közérdekek, mint például a közegészség védelmére irányul. A kérdést előterjesztő bíróságnak csak abban az esetben kellene megvizsgálnia, hogy e gyakorlat „nem kért értékesítésnek” minősül-e, ha megítélése szerint a jelen ítélet előző pontjára tekintettel a Stichting Waternet gyakorlata a 2005/29 irányelv hatálya alá tartozik.
- 53 A „nem kért értékesítés” fogalmát illetően a 2005/29 irányelv I. mellékletének 29. pontja akként rendelkezik, hogy a minden körülmények között tisztességtelennek minősülő agresszív kereskedelmi gyakorlatok kategóriájába tartozik többek között az „[a]zonnali, vagy halasztott fizetés követelése a kereskedő által szállított termékekért, [...] ha azokat a fogyasztó nem kérte [...] (nem kért értékesítés)”.
- 54 Így az e 29. pont értelmében vett „nem kért értékesítésnek” minősül többek között az olyan magatartás, amely a kereskedő részéről abban áll, hogy olyan szolgáltatás megfizetését követeli a fogyasztótól, amelyet a fogyasztó nem kért (2018. szeptember 13-i Wind Tre és Vodafone Italia ítélet, C-54/17 és C-55/17, EU:C:2018:710, 43. pont; 2019. december 5-i EVN Bulgaria Toplofikatsia és Toplofikatsia Sofia ítélet, C-708/17 és C-725/17, EU:C:2019:1049, 64. pont).
- 55 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2005/29 irányelv 8. cikke az „agresszív kereskedelmi gyakorlat” fogalmát különösen azzal határozza meg, hogy e gyakorlat ténylegesen vagy valószínűsíthetően jelentősen korlátozza az átlagfogyasztónak a termékkel kapcsolatos választási szabadságát vagy magatartását. Ebből következik, hogy a szolgáltatás iránti kérelemnek a fogyasztó szabad választásában kell megnyilvánulnia. Ez különösen azt feltételezi, hogy a kereskedő által a fogyasztónak nyújtott tájékoztatás egyértelmű és megfelelő legyen (2018. szeptember 13-i Wind Tre és Vodafone Italia ítélet, C-54/17 és C-55/17, EU:C:2018:710, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 56 A Bíróság azt is megállapította, hogy mivel az ár főszabály szerint meghatározó a fogyasztó számára, amikor ügyleti döntést kell hoznia, az árat a fogyasztó tájékozott döntésének meghozatalához szükséges információnak kell tekinteni (2018. szeptember 13-i Wind Tre és Vodafone Italia ítélet, C-54/17 és C-55/17, EU:C:2018:710, 47. pont).
- 57 Ezenkívül a 2005/29 irányelv rendelkezéseinek értelmezése szempontjából a fogyasztó fogalma alapvető jelentőséggel bír. Ezen irányelv a (18) preambulumbekzdése értelmében azt az átlagfogyasztót veszi viszonyítási alapul, aki a Bíróság értelmezése szerint megfelelően tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, figyelembe véve a társadalmi, kulturális és nyelvi tényezőket is (2018. szeptember 13-i Wind Tre és Vodafone Italia ítélet, C-54/17 és C-55/17, EU:C:2018:710, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ugyanezen (18) preambulumbekzdésével összhangban a kérdést előterjesztő bíróság feladata meghatározni az átlagfogyasztó adott esetben tanúsított jellegzetes viselkedését.

- 58 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy az alapügyben érintett vízszolgáltató társaság köteles vízszolgáltatást nyújtani, amely szolgáltatást nem lehet a fizetésnek a fogyasztó általi elmulasztása miatt azt megelőzően megszüntetni, hogy írásbeli emlékeztetőt küldtek volna a fogyasztónak, továbbá hogy e társaság megpróbált volna személyesen kapcsolatba lépni a fogyasztóval.
- 59 A vízdíjak kiszámlázását illetően a kérdést előterjesztő bíróság kiemeli: ahhoz, hogy díjak keletkezzenek, a fogyasztó részéről vízfogyasztásban megnyilvánuló tudatos cselekményre van szükség. Ráadásul minden egyes vízszolgáltató társaság köteles arra, hogy a közhatalmi szervek felügyelete mellett költségfedezeti alapú, átlátható, hátrányos megkülönböztetéstől mentes és a vízfogyasztással arányos díjszabásokat alkalmazzon.
- 60 A kérdést előterjesztő bíróság azt is jelzi, hogy az átlagos hollandiai fogyasztó, aki egy korábban is lakott lakásba költözik, tudja, hogy e lakás továbbra is csatlakoztatva van az ivóvíz-szolgáltatási közhálózathoz, és hogy a vízszolgáltatás díjköteles.
- 61 E körülmények megkülönböztetik az alapügyet a 2018. szeptember 13-i Wind Tre és Vodafone Italia ítélet (C-54/17 és C-55/17, EU:C:2018:710, 49. és 56. pont) alapjául szolgáló ügyektől. Ebben az ítéletben ugyanis a Bíróság azért állapította meg, hogy nincs jelentősége annak, hogy a szóban forgó szolgáltatások igénybevétele bizonyos esetekben tudatos cselekvést követelhetett meg a fogyasztó részéről, és azért jutott arra a következtetésre, hogy a 2005/29 irányelv I. mellékletének 29. pontja értelmében vett „nem kért értékesítés” áll fenn, mert ezekben az ügyekben a fogyasztók nem kapták meg a megfelelő tájékoztatást egyes nyújtott szolgáltatásokról és azok költségéről.
- 62 A fentiekre tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a „nem kért értékesítésnek” a 2005/29 irányelv I. mellékletének 29. pontja értelmében vett fogalmát akként kell értelmezni – fenntartva, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak e tekintetben vizsgálatokat kell végeznie –, hogy az nem foglalja magában valamely ivóvíz-szolgáltató társaság azon kereskedelmi gyakorlatát, amely abban nyilvánul meg, hogy valamely fogyasztónak egy korábban is lakott lakásba történő beköltözése során fenntartja a vízszolgáltatási közhálózathoz való csatlakozást, amennyiben e fogyasztó nem választhatja meg az e szolgáltatást nyújtó szolgáltatót, továbbá e szolgáltató a vízfogyasztástól függően költségfedezeti alapú, átlátható és hátrányos megkülönböztetéstől mentes díjakat számláz, az említett fogyasztó pedig tudja, hogy az említett lakás csatlakoztatva van a vízszolgáltatási közhálózathoz, és hogy a vízszolgáltatás díjköteles.

A költségekről

- 63 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A távollevők között kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1997. május 20-i 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 9. cikke, továbbá a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 27. cikke – együttesen értelmezve a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi**

rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikkének (5) bekezdésével és I. mellékletének 29. pontjával – nem szabályozza a szerződések létrejöttét, vagyis a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy a nemzeti szabályozás alapján értékelje, hogy valamely szerződés egy vízszolgáltató társaság és egy fogyasztó között az utóbbi kifejezett beleegyezésének hiányában is létrejöttek tekinthető-e.

- 2) A „nem kért értékesítésnek” a 2005/29 irányelv I. mellékletének 29. pontja értelmében vett fogalmát akként kell értelmezni – fenntartva, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak e tekintetben vizsgálatokat kell végeznie –, hogy az nem foglalja magában valamely ivóvíz-szolgáltató társaság azon kereskedelmi gyakorlatát, amely abban nyilvánul meg, hogy valamely fogyasztónak egy korábban is lakott lakásba történő beköltözése során fenntartja a vízszolgáltatási közhálózathoz való csatlakozást, amennyiben e fogyasztó nem választhatja meg az e szolgáltatást nyújtó szolgáltatót, továbbá e szolgáltató a vízfogyasztástól függően költségfedezeti alapú, átlátható és hátrányos megkülönböztetéstől mentes díjakat számláz, az említett fogyasztó pedig tudja, hogy az említett lakás csatlakoztatva van a vízszolgáltatási közhálózathoz, és hogy a vízszolgáltatás díjköteles.

Aláírások